

РЕШЕНИЕ

№ 1543

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6231** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалби, подадени от Т. Г. Т. и И. Т. Т. против заповед № РЛН22-РД48-6/22.06.2022г. на кмета на район „Л.“ на Столична община (СО). Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на оспорването.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна. Жалбите са допустими, като е подадени в законоустановения за това срок от лица, всяко от които има правен интерес от оспорването. Разгледани по същество, те са неоснователни.

С оспорената заповед се изземва от жалбоподателите общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от две стаи, дневна, кухня и сервизни помещения, което жилище се държи от тях без правно основание. Посочено е в мотивите на заповедта, че с влязло в сила решение на Софийски районен съд (СРС), 171 състав по гр. дело № 29469/2017 г. е признато правото на собственост на Столична община върху горепосочения недвижим имот, заедно с избено помещение № 7 и 1.590 идеални части от общите части на сградата, и е отхвърлен искът на Т. Г. Т. и И. Т. Т. за собственост. Същите са уведомени с писма № РЛН22-ГР94-1839/21.04.2022 г. и РЛН22-ГР94-1839/1/21.04.2022 г. да освободят доброволно жилището и да предадат владението му на район „Л.“ на СО, но не са сторили това в определения срок, видно от доклад № РЛН22-ВК66-318/02.06.2022 г.

на началник на отдел "Управление на общинската собственост и жилищния фонд" (л.29 от делото).

За жилището има съставен акт за частна общинска собственост № 5803/03.12.2022г. (л.33), с който общината установява правото си на собственост съгласно чл.5, ал.1 ЗОС. В производството пред съда не бяха представени доказателства, от които да е възможен извод за съществуващо основание за държането на имота от жалбоподателите. Приключилите спорове за собственост между тях и СО, както соченото за висящо производство по отмяна на цитираното по-горе влязло в сила решение на СРС, не представляват такова основание. Ето защо, представените в тази връзка писмени доказателства не следва да се обсъждат. Съгласно чл.65, ал.1 и ал.2 ЗОС, общински имот, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината; в СО и градовете с районно деление заповедите по ал. 1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. Правомощието на ответника да издаде заповед за изземване на общинското жилище е установено в чл.34, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, приета от Столичния общински съвет.

Не се установяват, нито се твърдят по делото други релевантни за спора обстоятелства, освен описаните – а именно, безпротиворечиво установения факт на собственост на СО върху жилището и липсата на основание за държането му от жалбоподателите към датата на издаване на процесната заповед, към която следва да се преценява нейната законосъобразност съгласно чл.142, ал.1 АПК. Поради това, без значение за спора е и последвалото фактическо изземване на имота, за което е представен протокол от 15.07.2022г. (л.136).

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и тя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разноските остават за жалбоподателите така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Предвид чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, сумата е дължима на СО.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбите на Т. Г. Т., с ЕГН [ЕГН] и И. Т. Т., с ЕГН [ЕГН], против заповед № РЛН22-РД48-6/22.06.2022 г. на кмета на район „Л.“ на Столична община.

ОСЪЖДА Т. Г. Т., с ЕГН [ЕГН] и И. Т. Т., с ЕГН [ЕГН], солидарно да заплатят на Столична община сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия:

